

”Mezőtúrnak az ezredéves kiállítás óta legnagyobb népszerűsítője volt Badár Balázs fazekasmester... Tizenöt éve föl is keresem, s mikor evvel a hosszú, sovány aggódóan kedélyes, sároskezű és tiszta gondolkodású emberrel beszélgettem, folyton az volt az érzésem, hogy költővel beszélek. Ő maga nagyobb hatást tett rám, mint művészete.. A szavait hallgattam s mérlegeltem. Egy korai Veres Péter volt, sokkal kevesebb tanulgággal, de ugyan- az a viaskodó s rögtön abszolút tiszta kifejezés. A műhely sarkában állott egy régi szép láda. Nyers agyag volt rá- rakva. Kérdem, mi az? Mondja, a régi céhláda.

- Mért tart rajta nyers agyagot. Mért nem küldi be a úzeumba?

Meggondoltan toltta fel szemüvegét magas, domború homlokára:

- Nincs itt múzeum! Semmi! Bevittem a városházára a polgármester úrhoz, s mondtam neki, adjon ennek a régi céhládának egy kis zugot, azt mondta rá, nem kell neki, vigyem vissza, nem tartozik a városra.

- Na jó- mondtam.

- Azért nem kell rajta nyers agyagot tartani. Magának az a kötelessége, hogy őrizze meg. Ne féljen, eljön az idő, s Mezőtúron is lesz Múzeum.”

/Móricz Zsigmond és Badár Balázs beszélgetése/

Történet:

A Közép-Tiszavidék jó minőségű agyagát már a régészeti korok embere is ismerte és sokoldalúan használta. A fazekas mesterségre vonatkozó legkorábbi emlékek azok a fekete edény-töredékek és kályhacsempék, amelyeket a 15-16. század folyamán készítettek. Egy 1518-as összeírásban már cserepesek tűnnek fel, 1782-ben pedig már a fazekasok királyi kiváltságlevellet kaptak. A következő írásos emlék pedig a 1817-es céhvél, mellyel Mezőtúron is megalakul a Fazekas céh. A mezőtúri fazekas mesterek látták el az egész térséget cserépedényekkel, ez a folyamat egészen az 1900-as évek elejéig tartott, amikor az erősödő gyáripár olcsó termékeivel az agyárpár már nem tudta felvenni a versenyt. Ekkor a tehetséges Badár Balázs új stílust kísérletezett ki, s a millenium érdeklődő, lelkes „magyar stíly” pártolásával nemzetközileg is számon tartott mesterré lépett elő. Új stílusa a hanyatló fazekasságszámára új piacot teremtett: a parasztpolgárságnak és a polgárságnak, nem használati, hanem díszkerámiákat készített. Mivel a híres mester az egész túri fazekasságra ráirányította a figyelmet 1910-től tanfolyamokat szerveztek. 1983-ban nyitotta meg kapuit a Túri Fazekas Múzeum, mely minden történeti kor kerámiáját bemutatja. Míg 1817-ben 88, 1885ben 72, 1935-ben 43 fazekas mester dolgozott Mezőtúron, jelenleg már csak 16 helyi fazekas mester dolgozik, őrizve Mezőtúrnak eme nagy hagyományát.

A Mezőtúri fazekasság jelene:

A jelenleg 18 ezret számláló kisvárosban 16 fazekas művész dolgozik, de számos magyar kerámia művész büszkélkedhet Mezőtúri gyökerekkel. A helyi keramikusok sajátos világban élnek, hiszen lakóhelyük egyben az alkotó helyük is, és az ő művészetük iránt érdeklődők is csak itt tudják megtekinteni, esetleg megvásárolni termékeiket. Ez persze megnehezíti a művészek termékeinek propagálását, hiszen nem minden művész, érdeklődő áll készen erre bensőséges környezetre.

Az elmúlt évtizedekben néhány művészen is egyre inkább megfogalmazódott az igény, hogy a történeti fazekasság bemutatása mellett városunkban helyet kapjon a kortárs iparoság bemutatása is.

Egyéni kísérletekre már volt, példa de sajnos öfenntartási problémák miatt nem sikerült fennmaradniuk.

HELYSZÍN:

Mezőtúr
Bajcsy-Zsilinszky utca 43.
Hrsz. 502

Telek mérete: 2065 m²

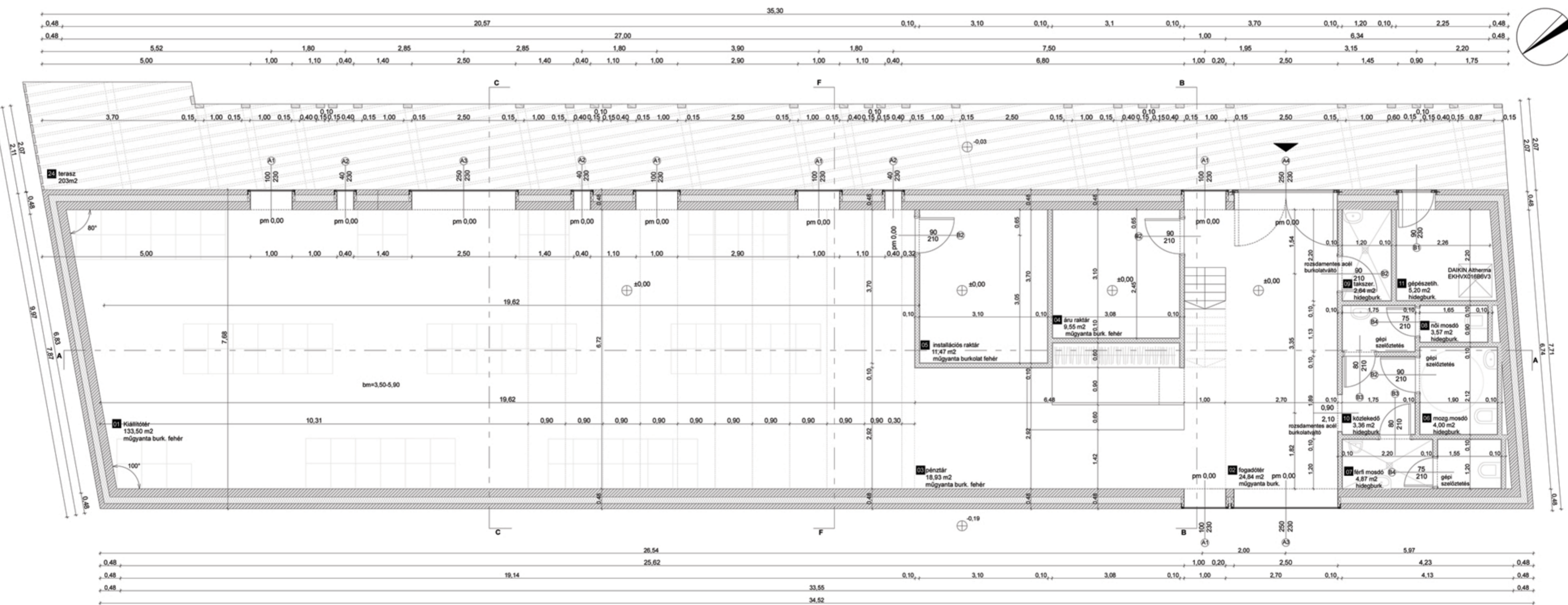
A MAI Ház a Bajcsy-Zsilinszky utcában, a város frekvenciált helyén, a történeti Fazekas Múzeum mellett található.

Városterkép

Helyszínrajz M=1:500

Alaprajz M=1:50

Túri Fazekas Múzeum

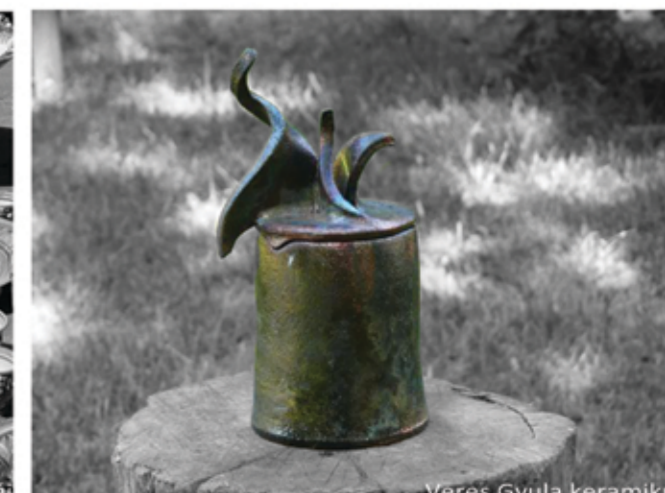
Szomszédos épület

Útlet a telekkel szemben

Gépi szelvények

Veres Gyula keramikus munkái

munkái